

เยาวชนในสถาบันอุดมศึกษากับนโยบายโควิด-19ในประเทศไทย

Youth in Universities and COVID-19 Policy in Thailand

ชาญชัย จิตรเหล้าอาพร, จิดาภา ธิรศิริกุล, สกส สุขเสริมส่งชัย,
ปิยะนันต์ จันทรแหกหล้า, กฤตชัย จิตรักษ์, วิศเวศต์ อัครปัญญาชล,
ภูริทัศน์ ชาติน้ำเพชร และ วัชรชัย วิวัฒน์คุณากร¹

Chanchai Chitlaoarporn, Jidapa Thirasirikul,
Skol Suksermsongchai, Piyanan Chankhakla, Kritach Jitrak,
Wissawed Akkarapanyachol, Phuritatt Chatnamphet and
Watcharachai Wiwatkunakorn

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาทัศนคติของเยาวชนในสถาบันอุดมศึกษาต่อนโยบายโควิด-19 ในประเทศไทย โดยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากเยาวชนที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพฯ จำนวน 1,385 คน และใช้สถิติ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า (1) ทัศนคติต่อมาตรการต่างๆ ของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาวิกฤติโควิด-19 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า มาตรการสวมหน้ากาก/Face Shield/ล้างมือของ

¹ คณาจารย์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม

รัฐบาลในการแก้ไขปัญหาวิกฤติโควิด-19 มีความสำคัญที่สุด (2) ทศนคติในการสนับสนุนนโยบายการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ของรัฐบาล พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ให้การสนับสนุนทุกนโยบายอยู่บ้าง (3) ทศนคติต่อปัญหาอุปสรรคในการดำเนินนโยบายโควิด-19 ในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาหลักมาจากการที่ภาครัฐหะหลวมในการป้องกันการแพร่ระบาด (4) ทศนคติต่อความจำเป็นของพระราชกำหนดบริหารสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ในการควบคุมสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า พระราชกำหนดดังกล่าวไม่มีความจำเป็นในการควบคุมสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 (5) ทศนคติต่อประเด็นความมั่นคงปลอดภัยทางสังคม กับ สิทธิเสรีภาพของประชาชน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า สิทธิเสรีภาพของประชาชนมีความสำคัญกว่าความมั่นคงปลอดภัยทางสังคมในการดำเนินนโยบายป้องกันการแพร่ระบาดของโควิด-19 (6) ทศนคติความพึงพอใจต่อความสำเร็จของนโยบายป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ของรัฐบาล พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย และ (7) ทศนคติของกลุ่มเป้าหมายในการประเมินความสำคัญของปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ต่อการชุมนุมทางการเมือง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 เป็นอุปสรรคอยู่บ้างต่อการร่วมชุมนุมทางการเมือง

คำสำคัญ: เยาวชน, สถาบันการศึกษา, นโยบายโควิด-19ในประเทศไทย

Abstract

This study aimed to study the attitudes of youths in universities towards the COVID-19 policy in Thailand. The study was a quantitative research, using a questionnaire to collect data from 1,385 youths studying in universities in Bangkok. Statistics were frequency and percentage. The results showed that (1) in the aspect of attitude towards various measures of the government in solving the crisis of Covid-19, most of the sample emphasized mostly on the importance of wearing-mask / face Shield/washing-hand measures; (2) in the aspect of attitude in supporting of Prayut Chan-o-cha's government policy solving the crisis of Covid-19, most of the sample fairly supported all the policies; (3) in the aspect of attitude towards problems and obstacles in implementing the Covid-19 policy in Thailand, most of the sample agreed that the main problem stemmed from the government's laxity in preventing the spread of Covid-19; (4) the aspect of attitude towards the 2005 Emergency Decree on Controlling the Spread of the Covid-19 in Thailand, most of the sample perceived that the decree was not necessary to control the spread of the COVID-19 virus in Thailand; (5) in the aspect of attitude towards public interest in social security and civil liberty, most of the sample underlined that civil liberty took precedence over social security in implementing policies to prevent the spread of COVID-19; (6)

in the aspect of attitude towards the Success of Prayut Chan-o-cha's government policy solving the crisis of Covid-19, most of the sample were satisfied with the success of the policy at low level; and (7) in the aspect of attitude in assessing the Covid-19 situation affecting political activity participation, most of the sample assessed that the spread of the Covid-19 virus was an obstacle to participate in political activities.

Keywords: youth, university, and COVID-19 policy in Thailand

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา หรือ โควิด-19 ในช่วงพ.ศ. 2563 ได้ทวีความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง จากข้อมูลของ กระทรวงสาธารณสุข (2563) พบว่า สถานการณ์ทั่วโลกใน 201 ประเทศในช่วง 5 มกราคม – 2 เมษายน 2563 พบผู้ป่วยยืนยันติดเชื้อจำนวน 934,668 ราย เสียชีวิต 47,181 ราย ส่วนประเทศจีน พบผู้ป่วย 81,554 ราย เสียชีวิต 3,312 ราย สหรัฐอเมริกาพบผู้ป่วย 214,482 ราย เสียชีวิต 5,094 ราย อิตาลีพบผู้ป่วย 110,574 ราย เสียชีวิต 13,155 ราย ขณะที่ สถานการณ์ในประเทศไทย ในวันที่ 1 เมษายน .2563 พบว่า มีผู้ป่วยที่สามารถกลับบ้านได้ 89 ราย ผู้ป่วยรายใหม่เพิ่ม 104 ราย และปัญหาการติดเชื้อและการเสียชีวิตของผู้ติดเชื้อทั่วโลกได้มีจำนวนเพิ่มขึ้น

สถานการณ์ดังกล่าวทำให้รัฐบาลของทุกประเทศทั่วโลกจำเป็นต้องดำเนินนโยบายในการจัดการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการที่ทุกประเทศ

ทั่วโลกยังไม่มีแนวทางวิธีการในการจัดการกับโรคอุบัติใหม่อย่างเป็นทางการเป็นมาตรฐานสากล อันจะเป็นเครื่องมือเชิงนโยบายที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างทันท่วงที อีกทั้งการพัฒนาวัคซีนสำหรับป้องกันการติดเชื้อก็ยังไม่มีประเทศใดสามารถดำเนินการพัฒนาได้ทันกับการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส

ปัญหาสถานการณ์โควิด-19 ในประเทศไทย ได้กลายเป็นประเด็นที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนทุกคนในประเทศโดยที่ไม่มีประชาชนกลุ่มใดหรือพื้นที่ใดที่ไม่ได้รับผลกระทบจากปัญหาที่เกิดขึ้น การควบคุมการแพร่ระบาด ตลอดจนการบังคับใช้มาตรการต่างๆ ของภาครัฐกลายเป็นเรื่องที่ประชาชนทุกคนรวมทั้งเยาวชนต่างรับรู้และจำเป็นต้องปฏิบัติตาม ซึ่งถือเป็นสถานการณ์ที่มีอิทธิพลทำให้เยาวชนตระหนักถึงความสำคัญในการแก้ไขปัญหาของประเทศไทยที่เกิดขึ้นและอาจมีมุมมองต่อการดำเนินนโยบายของรัฐบาลในการจัดการกับปัญหาดังกล่าวในมุมมองที่หลากหลาย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการสำรวจความคิดเห็นของเยาวชนที่มีต่อนโยบายโควิด-19 ในประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาทัศนคติของเยาวชนในสถาบันอุดมศึกษาต่อนโยบายโควิด-19 ในประเทศไทย

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ใช้แนวคิดการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ โดยพิจารณาเฉพาะปัจจัยกลุ่มเป้าหมายนโยบาย นั่นคือ กลุ่มเยาวชนในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย โดยเน้นที่องค์ประกอบด้านทัศนคติที่มีต่อนโยบายสาธารณะ

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ใช้วิธีการแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยกำหนดค่าความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95.0 เพื่อเลือกพื้นที่ในการเก็บข้อมูลโดยแบ่งเป็น มหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยเอกชน และ มหาวิทยาลัยราชภัฏ และดำเนินการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 3 – 5 สิงหาคม 2563 โดยการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เพื่อเก็บข้อมูลจากนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม จำนวน 1,385 คน ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และเสริมด้วยข้อมูลเชิงคุณภาพจากคำถามปลายเปิดจากแบบสอบถาม

สรุปผลการวิเคราะห์

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษา เพศชาย จำนวน 572 คน คิดเป็นร้อยละ 41.3 และเพศหญิง จำนวน 813 คน คิดเป็นร้อยละ 58.7 ส่วนใหญ่อยู่ชั้น ปีที่ 3 จำนวน 390 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 รองลงมาได้แก่ ชั้นปีที่ 2, 1, 4 และ 5 โดยคิดเป็นร้อยละ 27.5, 23.6, 17.0 และ 3.8

ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีภูมิถิ่นกำเนิดในกรุงเทพมหานคร จำนวน 470 คน คิดเป็นร้อยละ 33.9 รองลงมาได้แก่ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ จำนวน 274, 258, 142, 121 และ 120 โดยคิดเป็นร้อยละ 19.8, 18.6, 10.3, และ 8.7 ตามลำดับ ส่วนใหญ่อยู่ในมหาวิทยาลัยรัฐ จำนวน 532 คน คิดเป็นร้อยละ 38.4 รองลงมาได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 441 คน คิดเป็นร้อยละ 31.8 และ มหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 412 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7 และส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์การร่วมกิจกรรมทางการเมือง จำนวน 1,031 คน คิดเป็นร้อยละ 74.4 และเคยมีประสบการณ์การร่วมกิจกรรมทางการเมือง จำนวน 354 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6

ในการวิเคราะห์ ทศนคติที่มีต่อนโยบายจำแนกเป็น 7 ประเด็น ผลการศึกษาพบว่า

ประเด็นที่ 1 ทศนคติต่อมาตรการต่างๆ ในการให้ความสำคัญกับมาตรการต่างๆ ของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาวิกฤติโควิด-19 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า มาตรการสวมหน้ากาก/Face Shield/ล้างมือของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาวิกฤติโควิด-19 มีความสำคัญที่สุด จำนวน 817 คน คิดเป็นร้อยละ 59.0 รองลงมาได้แก่ ปิด/จำกัดการเดินทางเข้าออกประเทศ และเว้นระยะห่างทางสังคม จำนวน 283 และ 138 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 และ 10.0 โดยผลจากคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างได้แสดงทัศนะที่สอดคล้องกับผลการสำรวจเชิงปริมาณ โดยการให้ความสำคัญกับมาตรการสวมหน้ากากอนามัยในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการล้างมือด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อ สบู่ หรือ แอลกอฮอล์ ทุกครั้งที่มีการสัมผัสเสี่ยง เป็นต้น

ประเด็นที่ 2 ทศนคติต่อการสนับสนุนนโยบายสาธารณะ ในการสนับสนุนการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ทุคนโยบายของรัฐบาล พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ให้การสนับสนุนบ้างในการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ของรัฐบาล พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา จำนวน 837 คน คิดเป็นร้อยละ 60.5 รองลงมา ไม่สนับสนุนเลย จำนวน 323 คิดเป็นร้อยละ 23.3 และสนับสนุนทุกเรื่อง จำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 16.2 โดยผลจากคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างได้แสดงทัศนะที่สอดคล้องกับผลการสำรวจเชิงปริมาณ โดยเหตุผลสำคัญ มาจากสถานการณ์ดังกล่าวมีความสำคัญและจำเป็นเร่งด่วนที่ประชาชนควรปฏิบัติตามโดยไม่มีทางเลือกอื่น หรือข้อโต้แย้ง เพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตของประชาชน

ประเด็นที่ 3 ทศนคติต่อปัญหาอุปสรรคในการดำเนินนโยบายสาธารณะ ปัญหาหลักในการแก้ไขปัญหาสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ภาครัฐหะหลวมในการป้องกันการแพร่ระบาดเป็นปัญหาหลักในการแก้ไขปัญหาสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในประเทศไทย จำนวน 605 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 รองลงมาได้แก่ การเปิดการเดินทางเข้าออกประเทศ จำนวน 303 คน คิดเป็นร้อยละ 21.9 และ ไม่มีวัคซีน/ยาฆ่าเชื้อโควิด จำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 20.6 นอกจากนั้น ผลจากคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างได้แสดงทัศนะที่สอดคล้องกับผลการสำรวจเชิงปริมาณ โดยยกตัวอย่างปัญหาของรัฐบาลในการป้องกันการแพร่ระบาด ได้แก่ ปัญหาการลักลอบข้ามพรมแดนของแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้าน การเดินทางเข้าประเทศของ

ชาวต่างชาติที่รัฐบาลอนุญาตให้เข้าประเทศ ซึ่งได้นำเชื้อโควิดเข้ามาแพร่ระบาดในประเทศไทย

ประเด็นที่ 4 ทศนคติต่อกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการดำเนินนโยบายสาธารณะในการดำเนินนโยบาย พระราชกำหนดบริหารสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 มีความจำเป็นต่อการควบคุมสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า พระราชกำหนดบริหารสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปในการควบคุมสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในประเทศไทย จำนวน 899 คน คิดเป็นร้อยละ 64.9 รองลงมา ได้แก่ ต่อทุก 1 เดือนต่อไป จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 และ ต่ออีกไม่เกิน 3 เดือนจำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 นอกจากนั้น ผลจากคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างได้แสดงทัศนะในลักษณะเดียวกับผลการสำรวจเชิงปริมาณ ที่เห็นว่า พระราชกำหนดบริหารสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 ไม่มีความจำเป็นในการควบคุมสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในประเทศไทย โดยยกตัวอย่างปัญหาการแพร่ระบาดที่เกิดขึ้นจากการลักลอบเข้าเมืองของแรงงานต่างด้าว หรือ การหลบหนีจากการกักตัวของผู้ติดเชื้อ หรือ การขาดเครื่องมือในการตรวจสอบการติดเชื้อ ซึ่งทำให้มาตรการควบคุมของรัฐตาม พระราชกำหนดบริหารสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548 อาจไม่ได้ผล

ประเด็นที่ 5 ทศนคติต่อประโยชน์สาธารณะในการดำเนินนโยบาย ภายใต้สถานการณ์โควิดนั้น ประเด็นความมั่นคงปลอดภัยทางสังคม กับ สิทธิเสรีภาพของประชาชน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า สิทธิเสรีภาพของประชาชนสำคัญกว่าความมั่นคงปลอดภัยทางสังคม จำนวน 752 คน คิดเป็นร้อยละ 54.3 และความมั่นคง

ปลอดภัยทางสังคมสำคัญกว่า 633 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 นอกจากนั้น ผลจากคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างได้แสดงทัศนะในลักษณะเดียวกับผลการสำรวจเชิงปริมาณ ที่เห็นว่า รัฐบาลควรให้ความสำคัญกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนในการดำรงชีวิต โดยเฉพาะในการใช้สิทธิในการดำเนินกิจกรรมทางการเมือง การประกอบอาชีพ การใช้ชีวิตในสังคม เนื่องจาก มาตรการของรัฐจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนมากเกินไปจนสมควรแต่ก็ไม่สามารถป้องกันการแพร่ระบาดได้อย่างแท้จริง

ประเด็นที่ 6 ทัศนคติความพึงพอใจต่อความสำเร็จของนโยบายการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ของรัฐบาล พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อความสำเร็จของนโยบายการแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 อยู่ในระดับน้อย จำนวน 769 คน คิดเป็นร้อยละ 55.5 ส่วนรองลงมา ได้แก่ ระดับปานกลาง จำนวน 547 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 และระดับมาก จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 นอกจากนั้น ผลจากคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างได้แสดงทัศนะที่สะท้อนความไม่พึงพอใจต่อความสำเร็จของการดำเนินนโยบาย ได้แก่ ปัญหาผลกระทบเชิงลบทางเศรษฐกิจจากการดำเนินนโยบายนี้ สถานการณ์จำนวนผู้ติดเชื้อที่เป็นจริงมีมากกว่าที่รัฐบาลรายงาน ปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นจากมาตรการของรัฐบาล เป็นต้น

ประเด็นที่ 7 ทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายในการประเมินความสำคัญของปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ต่อการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองในการร่วมชุมนุมทางการเมือง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 เป็นอุปสรรคอยู่บ้างต่อการร่วมชุมนุมทางการเมือง จำนวน 687 คน คิดเป็นร้อยละ 49.6 และไม่เป็นปัญหาเลย จำนวน 390 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2

และเป็นปัญหาหลัก จำนวน 308 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2 นอกจากนั้น ผลจากคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างได้แสดงทัศนะที่สะท้อนความไม่มั่นใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองซึ่งอาจมีความเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ และอาจกลายเป็นเหตุแพร่ระบาดของเชื้อในวงกว้างต่อไป

อภิปรายผล

การศึกษาทัศนคติของเยาวชนในสถาบันอุดมศึกษาต่อนโยบายโควิด-19 ในประเทศไทย ที่พบว่า เยาวชนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายนโยบาย ในการดำเนินนโยบายสาธารณะ มีมุมมองที่ตระหนักถึงความจำเป็นในการปฏิบัติตามนโยบาย เพราะสถานการณ์มีความสำคัญจำเป็นเร่งด่วน แต่ก็ไม่มีความไม่พึงพอใจต่อการดำเนินนโยบายซึ่งมีปัญหาลุप्तจากปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ และปรากฏชัดในเชิงตัวเลขสถิติผู้ติดเชื้อ และการแพร่ระบาดในวงกว้าง ผลการศึกษาดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติของ วรเดช จันทรร (2554) และ สมพร เพ็ญจันทร์ (2552) ที่อธิบายว่า ปัจจัยต่างๆที่มีความสำคัญต่อการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ได้แก่ ปัจจัยด้านนโยบาย ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม และ ปัจจัยกลุ่มเป้าหมาย เป็นต้น มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ กิจติยา รัตนมณี และ คณะ (2555) ที่พบว่า ทัศนคติมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้เกี่ยวกับโรคไข้หวัดใหญ่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ งานวิจัยของ สุรวิรัตน์ โปจรัส และ ศรีนัย สุดใจ (2554) ที่พบว่า การสนับสนุนจากประชาชนในพื้นที่เป้าหมายนโยบาย เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อ

ความสำเร็จของการนำนโยบายใช้หวัดนกไปปฏิบัติในพื้นที่ระบาดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยเสนอว่าการกำหนดนโยบายรัฐในประเด็นความมั่นคงทางการเมืองและสังคมจำเป็นต้องมีความระมัดระวังอย่างมากที่จะต้องตระหนักถึงประเด็นสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เพราะเยาวชนมองเห็นความสำคัญของสิทธิเสรีภาพในทางการเมือง จึงมีแนวโน้มที่กล้าท้าทายมาตรการต่างๆ หรือขัดขึ้นในการปฏิบัติตามกับนโยบายรัฐนั้นๆ และในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษา เยาวชนกลุ่มอื่นที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรืออาชีวศึกษา หรือศึกษาเยาวชนในสถาบันอุดมศึกษาในพื้นที่อื่นๆ

บรรณานุกรม

- กระทรวงสาธารณสุข. (2563). รายงานข่าวกรณีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019(COVID-19) เข้าถึงได้จาก<https://pr.moph.go.th/?url=pr/detail/2/04/140817/>
- กิตติยา รัตนมณี, รวีวรรณ คำเงิน และ ปภาสินี แซ่ดีว. (2555). ความรู้ ทัศนคติและการปฏิบัติเพื่อป้องกันและควบคุมการเกิดโรคไข้หวัดใหญ่ สายพันธุ์ใหม่ชนิด เอ เอชวัน เอ็นวัน 2009 ของครูและ ผู้ดูแลเด็กเล็ก ณ ศูนย์เด็กเล็ก ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข, 22(3), 26-38.

วรเดช จันทรศร.(2554). ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ.

กรุงเทพมหานคร: พรักหวานกราฟฟิค.

สุรรัตน์ โบจรัส และ ศรันย์ สุดใจ. (2554). การนำนโยบายใช้วัตถุดิบไปปฏิบัติในพื้นที่ระบาดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วารสารช่อพะยอม, 22, 45-71.

สมพร เพื่องจันทร์. (2552). นโยบายสาธารณะ: ทฤษฎีและการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: บริษัท ออน อาร์ตครีเอชั่น จำกัด.